

צמאה נפשי

גליון 27

מועדי כניסת השבת	
הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 4.08	ירושלים: 5.24
תל-אביב: 4.22	תל-אביב: 5.26
חיפה: 4.11	חיפה: 5.23
ביתר עילית: 4.22	ביתר עילית: 5.24
רבינו תם: 6.02	רבינו תם: 6.02
הנץ התנהג: 6.36	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.31	
סוף זמן ק"ש להגר"א: 9.07	
סוף זמן תפילה למג"א: 9.34	
סוף זמן תפילה להגר"א: 9.58	

פרשת ויהי תשע"ג - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"וירא מנוחה כי טוב...ויט שכמו לסבול" (מ"ט טר)

ע"י התורה אתה מפעיל את כל התאים שכבר נפגמו, ונחלשו, והתחילו כבר לנבול, הלימוד מחדש אותם, מפעיל אותם, נותן להם מוחין, התורה בונה אותך ועושה אותך אדם חדש.

יש שכר זו הנשמה היחידה מכל השבטים שלא היה לה שום קשר לעולם הזה, יש שכר זה הנשמה שאין לה כלום בעולם אלא רק לימוד תורה. זו הנשמה שאותה כולם צריכים לשרת, כל שבת ושבת עושה משהו, וזבולון עושה משהו ומתן "שמח זבולון בצאתך", יהודה עושה מלחמות, לוי משרת בבית המקדש, אבל יש שכר זו הנשמה שאין לה כלום בעולם הזה...רק לימוד תורה. יש שכר זה רק תורה, כי לימוד תורה יותר גדול מעבודת בית המקדש כמו שכתוב "יקרה היא מפנינים (משלי ג' ט) יותר גדול מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים".

ממזר תלמיד חכם הוא יותר גדול מכהן גדול עם ארץ, אם הוא לומד תורה יומם ולילה הוא יותר גדול מכהן גדול, כי אי אפשר לצאת מהיצר הרע רק ע"י לימוד תורה בעיון, וזה דווקא שאדם בעצמו עמל, עד כדי מוות, עד כדי שהוא רוצה למות "אדם כי ימות באוהל", צריך להתייגע בתורה. להמית עצמו עליה, לא ללמוד תורה מתוך רפיון, מתוך נחת, לימוד תורה בשלימות זה לא מתוך נחת! אדם יש לו כל מיני תאוות, ויש לו גם תאוה לנחת, כל התאוות מרומזות באלופי עשיו ואחת מהם זה "אלוף נחת". אדם אוהב ללכת בנחת, להיות בנחת, ללמוד בנחת, ובאמת הנחת האמיתית, המנוחה האמיתית, זה רק התורה "וירא מנוחה כי טוב...ויט שכמו לסבול" - עול תורה (ש"י). המנוחה האמיתית היא מנוחת הנפש - ע"י לימוד תורה מצנחחים את הנפש, מנקים אותה, מגרדים את כל הזוהמה, משליכים את כל הזוהמה החוצה, וזוכים למנוחת הנפש.

אדם צריך לדעת שהוא אחראי על מעשי בראשית, כל יום צריך לברוא את העולם מחדש, העולם מנתהל לפי אלה שלומדים תורה, ע"י לימוד תורה בוראים את העולם. "כי כל הידושים של מעשה בראשית שמחדש ה' יתברך בכל יום תמיד, שבזה היום יש גשמים הרבה בזה היום יש יבשות, ובוה הזמן קר ולח וכו' וכיוצא שאר השינויים - הכול ע"י התורה..." (ליקוטי הלכות, יבם ג) ר' נתן מסביר שאת העולם אתה בורא, אם התרשלת בלימוד וישנת קרה אסון, אתה חלמת ודיברת עם מישהו בזמן הלימוד קרה אסון, אדם צריך לדעת שאין מה לקרוא עיתונים ואין מה לדעת מה קורה בעולם, אתה רק מתעניין שניה אחת בעולם נהיה אסון, אדם צריך להאמין שברגע שהוא התבטל מן התורה, קורה אסון, אתה צריך לדעת שכל השינויים בעולם זה הולך לפי לימוד התורה שלך, כשיהודי לומד אז כל העולם מתחיל לאהוב אותנו, כי כל האומות פעם אוהבים אותנו ופעם הם שונאים אותנו, מי שלמד היסטוריה יודע ששנה אחת הם אוהבים שנה אחת הם שונאים ורוצים להכרית את כל היהודים, כי הכול תלוי בלימוד התורה שלנו, לא בפוליטיקאים ולא בשום דבר.

כשהאדם לומד תורה בעיון, והוא מכניס את השכל בתורה, הוא בורא עולמות חדשים! הוא בורא מציאות חדשה! פתאים נהיים לו חוקים חדשים! יש לו כסף לנסוע לאומן! ופתאים יש לו שפע ברוחניות, שפע בגשמיות! כי הוא ברא עולם חדש, קודם הוא היה בעולם שלא היה לו כסף, ועכשיו הוא בעולם שיש לו כבר כסף! כי נהיה כבר עולם חדש לגמרי, כי כל רגע אדם בורא עולמות חדשים, אם אדם לומד תורה בעיון אז הוא בורא כל שניה עולמות חדשים, הרבי מביא בתורה ק"א "וכשאתם עובר עברה, ח"ו, אז העבירה והעון נחקק על עצמותיו, כמ"ש (יחזקאל לב): 'זתה עוונותם על עצמותם' הרבה אומר אתה רוצה לכפר על העבירות שלך? אתה רוצה למחוק את העבירות שלך? זה קשה! הרי העבירות שלך חקוקות לך על העצמות, העבירות עשו את העצמות שבורות, כל העצמות של האדם הם שבורות, כואב לו פה, כואב לו שם, זה הכול מהעבירות, כל עבירה ועבירה עושה חקיקה על העצם, 'זתה עוונותם על עצמותם' העצמות חלולות, הם כבר חקוקות הם נשברו מרוב החקיקות, אם אדם רוצה לחבר את העצמות מחדש, לבנות אותם מחדש, לצאת מה'עוונותם על עצמותם' זה רק ע"י לימוד בעיון, לעשות בחינות, להבחן, ללמוד תורה בעיון, כי לפגם לא מועיל תשובה כי העצמות כבר שבורות כבר חקוקות ולכן מה שייך תשובה? - צריך עכשיו להמשיך מוחים חדשים לתוך העצם, לחדש את העצם, וזה ע"י לימוד תורה בעיון, ע"י התורה אתה מפעיל את כל התאים שכבר נפגמו, ונחלשו, והתחילו כבר לנבול, הלימוד מחדש אותם, מפעיל אותם, נותן להם מוחין, התורה בונה אותך ועושה אותך אדם חדש.

אדם מחפש עצות איך לצאת מהמידות רעות, אז יש לו התבודדות וחצות, והכל נפלא וטוב, אבל אם אין לו תורה בעיון לא יעזור לו שום דבר, כי אם אדם לא לומד תורה בעיון אז העיקר חסר מן הספר, אז אין בכלל מוח, כי את המוח מקבלים רק מתורה בעיון, אם אדם עושה התבודדות אבל אין לו בכלל מוחין, אז ה' רוצה לתת לו אבל אין לאן להמשיך שפע! אדם מתפלל ככוונה, ואחרי התפילה הוא בורח כבר לאכול, הוא בורח לדבר עם החבר שלו, אומרים עלינו הוא כבר מוריד את התפילין, הוא כבר מדבר עם החבר, אז ה' אומר לו אני רוצה לתת לך אחרי התפילה, רק תניד איזה פסוק, תניד איזה 2 או 3 הלכות, תלמד כמה שורות מן הגמרא, אז יהיה לך שכל נפלא ותבין את הכל, כי אדם מבקש "ותן בליבנו בינה להבין ולהשכיל לשמוע ללמוד וללמד לשמור ולעשות", וה' רוצה לתת לו אחרי התפילה את כל המוחין, אבל הוא מיד מתחיל לדבר עם החבר, ופה הוא בורח לפני עליו, והוא כבר מוריד את התפילין, והוא כבר בחוץ, הוא כבר מדבר, וכבר רב, וכבר אוכל, וה' אומר אני רציתי לתת לך מוחין נפלאים לאיפה ברחת לי? - - -

אז הרבי אומר שבלי התורה בעיון אין שום מוח, ובכל מה שהאדם עושה חסר העיקר, כי העיקר הרבי אומר זה התורה בעיון, ולכן הרבי מביא בספר המידות (לימוד סעף ג') "הרגל הלימוד עולה על קיום כל המצוות" צריך להתרגל בלימוד, לכן מבקשים מיד בבוקר "תרגילנו בתורתך" שנתרגל בלימוד התורה, והרבי אומר שלהתרגל זה לא מספיק! אז האדם יגיד גמרא כמו תהלים זה לא מספיק, צריך "תרגילנו!" ללמוד בעיון זה נקרא "תרגילנו!" לקחת רשב"א, רמב"ן, וריטב"א, ושיטה מקובצת, ואת הרא"ש, ואת הר"ף, ואת הר"ן, ואת הנימוקי יוסף, כל מה שיש, ואת המהר"ם ש"ך, ואת המהר"ש"א, ואת הב"ח, ואת כל מה שאפשר, ואם קשה לך המהר"ש"א תיקח איזה מפרש יותר קל, אבל ככה הראש שלך חייב להיות כל הזמן בעיון, כל הזמן יעמדם בעיון.

אם אדם ילמד בעיון, "שמעיו ומבין חכמות התורה, אז הוא זוכה שמעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ" וזה רק על ידי לימוד בעיון שמעיו ומבין חכמות התורה, ואז הוא זוכה לאנפין נהירין, ואז כשאתם כל המחשבה שלו רק בתורה בעיון, להבין את הגמ' טוב, להבין את הסוגיה טוב, להבין את כל הראשונים, ואת כל האחרונים, ולסכם את זה, ולכתוב את זה, וביתנים לחדש עוד כמה חידושים, אז באותו רגע הוא זוכה לכאלה אנפין נהירין שכל העולם חוזר בתשובה שלו, - חכמת אדם תאיר פניו, "ועי"ו מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ", ואז אין עול מלכות בעולם, אין רוסים, ואין ערבים, ואין גויים, אין שום דבר, אין שום עול מלכות, שבביל אדם אחד שיכניס את הראש שלו בתוך התורה בעיון, ה' מוכן להעביר את העול מלכות מהעולם, את כל העול מלכויות, לבטל את המלכויות שרק עם ישראל ישלוט, רק התורה תשלוט.

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

רבונו של עולם זכני ללמד תורה יומם ולילה ללא הרף וכל הנאתי וקסופי ונענעופי יהיו אך ורק לדברי תורה ואדע נאמנה שמקל אות ואות של התורה הקדושה נבראים עשרות ומאות ואלפי מלאכים, ואזכה ללמד תורה בקדושה ובטהרה בלב שמה ובמחשבות זכות וצחות ונקיות ועל ידי זה אבצר אליך באש להבה בשעת לימוד התורה ולא ארצה שום דבר מעניני העולם רק ארצה אותך כמו שכתוב 'קאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלקים.' ואני קרבת אלקים לי טוב שתי בה' אלקים מחסי לספר כל מלאכותי. מי לי בשמים ועמך לא הפצתי בארץ. כלה שאריל ולבבי צור לבבי וחלקי אלקים לעולם ואזכה לקים את הפסוק 'כי טוב יום בהצריך מאלף בהרת' ואומר רש"י כי טוב יום אשר בהצריך ולמחר ימות מלכותי אלף שנים במקום אחר. וכן יהיו הביבים עלי כל דברי התורה הקדושה באמת ובתמים ואלמד תורה יומם ולילה ללא הפסק שניה מעשה ועד עולם אמן נצח סלה ועד.

קריאת קודש לכל קהל קוראי העלון "צמאה נפשי"

לאור בקשת הרב אליעזר ברלנד שליט"א להפיץ את העלון בארץ ובעולם ביתר שאת וביתר עוז ובשל הוצאות הכרוכות בכך אנו מבקשים מהציבור היקר להשתתף, לזכות ולקחת חלק במצוה חשובה זו. כל תרומה התקבל בברכה.

שמך יועבר לברכה
אצל הרב שליט"א
לזרע ברו-קיימא, לרפואה
לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'
טל: 052-7639126
052-7602440

ליצנות. סמל השקר. הליצנות זה כת ליצינים, שהיא לא תראה פני שכינה. מה זה להתלוצץ? אני כזה גדול, לא רק שאני חושב שאני יותר ממך, אלא שכל מה שיש לי לעשות בחיים זה לעשות ממך צחוק. אי אפשר לתאר איזה קליפה נוראה ואיומה זאת. בעומק, כל מה שלא שייך לתמימות זה ליצנות. התם מייצג תמימות. הוא לא מתרגש מאף אחד. לא מאלה ששבחו אותו ולא מאלה שהתלוצצו ממנו, אין לו שום שייכות לכלום. הוא רק מחובר אל השורש. אל שורש נשמתו ואל התפקיד שלו, אל מה שהוא צריך לעשות. מה זה תם? תם זה שלמות. זה דבר כזה, של שלמות כזאת שלא תתואר. יעקב איש תם. נהפוך את האותיות של תם נקבל דבר איום ונורא. זאת אומרת, שבעצם ה' לא מוותר לנו על התם. אדם שרוצה להישאר פה בעולם והוא רוצה לגמור את התיקון, חייב להיות תם. הבחינה הזאת של התם היא בעצם באה לומר אין שאלות, אין קושיים, מה שכתוב זה עושים, מה שאומרים לנו זה אנחנו צריכים לעשות. נכון שזה לא מובן ונכון שזה מפריע לנו, איפה זה מפריע לנו? במהלך של יש. במהלך של אין זה לא מפריע. התם אומר צריכים להיות שמחים עם מה שה' נתן. צריכים לקבל את כל הגזרות באהבה. הכל זה דבש וצוקר. אדם כל הזמן צריך להיות במהלך מן היש אל האין, אדם נולד יש, הוא נולד עם שתי ידיים סגורות, תנועה של יש, וכשהוא מסתלק מן העולם הידים שלו פתוחות. אין כלום. הוא לא משאיר פה בעולם שום דבר. כמו איזה אבא אחד שאמר לילדים שלו ששאלו אותו מה עם הציוואה ומה עם הירושה אז הוא אמר להם שיפתחו את זה רק אחרי הסתלקותו וזה נמצא במקום הזה והוא, אחרי שנמרו את השבעה הלכו למקום הזה שהוא אמר להם והם פתחו ומה הם מצאו שם? נעלי בית. בעצם הוא רצה להגיד להם, אפילו את נעלי הבית שלי לא יכולתי לקחת איתי. תדעו לכם ששום דבר לא לוקחים מהעולם הזה. ושכל המציאות של האדם בעולם הזה היא להיכלל בסוף באין"

ידע. שהוא לא צריך לשים לב למה שאנשים מדברים. שלא איכפת לו מאנשים, הוא רק ביקש בלי ליצנות. מה זה ליצנות, ליצנות זה ההיפך מתמימות. כל מה שלא מחובר עם ה', כל מה שהוא לא - תמים תהיה עם ה' אלווקר, כל מה שהוא לא מקרב לתמימות, שזה השלמות - הוא

"יש בחיים שני מהלכים. מהלך אחד חיובי ומהלך אחד שלילי. יש מהלך חיובי שזה מהלך של "אין". יש מהלך שלילי שזה מהלך של "יש". אדם קם בבוקר, וישר, לפני שיכול לעשות משהו, ישר אומר מודה אני, מודה לנשי שהחזיר לו את הנשמה, בכלל מי אמר שמגיע לי שתחזור לי הנשמה, אחר כך נוטל את ידיו, ובעצם הוא נוטל את "כוחי ועוצם ידי", כדי לדעת שכל מה שהוא עושה, הוא לא עושה לבד, ה' אתו. האלוקות זה הדבר הכי עליון שיש בעולם. הישות היחידה, רק זה יש. חוץ ממנו אין כלום. מה כן יש? הקב"ה נטע בנשמות ישראל את החלק אלוך ממעל שהוא בעצם עצמותו יתברך, שהוא בעצם היש שלו שנמצא בתוכנו. ואנחנו לא יכולים להתעלם מזה שאם רק הוא נמצא, אז גם כן רק החלק שלנו ממעל גם כן נמצא, וכמו שה' הוא נצחי אז גם הניצוץ האלוכי שנמצא אצלנו הוא נצחי. ואז אנחנו לא יכולים לבזות את עצמנו לחשוב שאנחנו כלום, כי אנחנו בכל זאת יש לנו משהו עצום ונפלא, שהוא החלק אלוך ממעל, אבל החלק אלוך ממעל הזה הוא נתפס גם כן במושג של האין. הוא לא יכול להיות איפה שיש יש. איפה שיש יש אז שמה לא רואים את הניצוץ האלוכי. אז הוא לא נמצא. כל המהלך הזה של מן היש אל האין, כל המהלך הזה שאדם צריך להתחיל את היום שלו עם זה וכל היום לחשוב על זה וזה צריך ללוות אותו כל היום שהוא נמצא בעצם במהלך של ביטול היש אל האין, אז בעצם כל זה נמצא בתוך המושג של תמימות. היש הזה מאיים עלינו, הישות הזאת היא מאיימת עלינו בכל מיני צורות, בעצם זה האויב שלנו. באנו לעולם רק בשביל לבטל את זה, את הטעם שלנו, את הסגנון שלנו, את ההבנה שלנו, את המגיע לנו, את התלונות שלנו, את הביקורת שלנו, את כל זה בעצם באנו לבטל. התם בסיפור של רבינו לא ידע הרבה, אבל דבר אחד הוא

פרפראות התורה

"...אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי" (מח' כב)

על דברי יעקב אבינו "בחרבי ובקשתי" - פרש אונקלוס "בצלוחי ובבעותי" (בתפלותי ובתחנוני). ומפרשים אחרים פרשו זאת: במצות ובמעשים טובים. בעל "קהילת יצחק" מביא בספרו, שהרב אברהם אהרן, הקשה על חז"ל: מדוע הוציאו חז"ל מקרא זה מידי פשוטו? - ובאר: אילו היתה כונת יעקב אבינו לדברים כפשוטם, חרב וקשת, היה צריך להקדים "קשתי" ל"חרבי". שהרי ידוע שבכל המלחמות, לוחמים תחילה מרחוק, בתותחים וברובים כמו בקשת, ורק אחר-אפשר להילחם מקרוב עם כלי-נשק קצר-טווח. בקרבות פנים-אל-פנים ממש, כמו בחרב. ומכיון שכאן הקדים הכתוב "חרב" - שהוא כלי-נשק, הקוטל מקרוב - ל"קשת", היוורה מרחוק - ידעו חז"ל, שאין מדובר כאן בכלי מלחמה גשמיים, אלא במצות ובמעשים הטובים, המשמשים לנו כנשק וכמגן במלחמת היצר. ואכן, מלחמה זו שונה מכל שאר המלחמות. היצר הרע שולט באדם מרגע יציאתו מרחם אמו (כדכתיב (בראשית ד' ז'): "לפתח הטאת רבץ", ועד ליום מותו. לפיכך, ראשית המלחמה של האדם צריכה להיות דוקא בחרב, כדי לגרש את היצר מקרבו. ורק אחרי שהצליח האדם, בסיעתא דשמיא, במשימה זו, עליו לעמוד על המשמר כל המימים, ולירות מרחוק בקשת על אויב זה, לבל יתקרב וישוב אליו עוד, חלילה. (מני ציון)

"המלאך הגאל אתי מקל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידעו לרב בקרב הארץ" (מח' טז)

שואלים חז"ל: מדוע בחר יעקב אבינו לברך את אפרים ומנשה, בני יוסף, שהיו דוקא כדגים, ולא כשאר מיני בעלי החיים - כבהמות או כעופות? אומרים על-כך חז"ל: הנה, בכל הבריית שברא הבורא יתברך - בהרמה, החיה והעוף - יש מינים טהורים, ויש מינים אשר אינם טהורים. וכן הדבר גם אצל הדגים. אבל, בכל זאת יש הבדל בין הדגים לבין שאר מיני בעלי החיים. שכן, שאר בעלי החיים למיניהם (הכשרים שבהם), צריכים כידוע שיכשירו אותם במיוחד לאכילה, וזאת על-ידי שחיטה, שהלכותיה ודיניה מרובים. וגם לאחר שנשחטו בעלי חיים אלה כהלכה, עדיין הם צריכים בדיקה בדיני טריפות ובהלכותיהן המרובות, ולבסוף הם צריכים הדחה והשרייה, מליחה ושטיפה. אבל כל זאת אינו כך בדגים. שכן, לכל דג יש לו סימן טהרה - טהור הוא מתחילה ועד הסוף - ללא שחיטה, השרייה, המלחה, ואף ללא בדיקה יתרה. לכן ברך יעקב אבינו את הנערים "וידעו לרב בקרב הארץ" - שהיו כמו דגים, כדי לומר להם: מה דגים אלו, נולדים בטהרה ונשארים בטהרה עד סופם, כך אתם, שהוראתכם ולידתכם היתה בקדושה ובטהרה, תתמידו בהן לעד ולעולמי עולמים, ונצח ישראל לא ישקר, ולא יפסק מכם מעתה ועד עולם, אמן.

סיפור לפרשה

"ויחיי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" (מז' כח)

כשהגיע רבי יעקב ברלן, אביו של הנצי"ב מוולז'ין, לגיל ששים, החליט לנטוש את קהילת מיר, שבה כהן כרב, ולעלות לארץ הקדש. בהגיעו ארצה, קבע את מושבו בירושלים שבין החומות, וחי שבע עשרה שנה ברווחה ובכבוד. ומספרים זקני ירושלים: כשהלה רבי יעקב, והיה מוטל על ערש לוי, נכנסו לבקרו חכמי ירושלים, בראשות הגאון רבי שמואל מסלנט. רבי יעקב היה מוטל על מיטתו בעצמותו, והמבקרים נאנחו על קיצו הקרב של החולה הדגול. לפתע, פקח רבי יעקב את עיניו, ואמר לאורחיו: על מה ולמה אתם נאנחים בשעה זו? ברוך השם, שחייתי שבעים ושבע שנים חיי תורה ויראה, וזכיתי לכך, שחלקי בחיים היה טוב יותר מחלקו של יעקב אבינו, ששמו כשמי. על יעקב נאמר: "ויחיי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ולעומתו חייתי אני את שבע עשרה השנים האחרונות שלי, לא במצרים - אלא בירושלים, עיר הקדש. יעקב העיד על עצמו, ישימי חייו היו: 'מעט ורעים', ואני, ברוך השם, זכיתי כל ימי חי למינים טובים ונעימים. אין אפוא מקום להבעת צער על שהגיעה שעת פטירתו לעולם שכלו טוב! חיוך רחב עלה על פניו החיוורת של רבי יעקב, ולאחר שעה קלה הוסיף ואמר: על דבר אחד אני מצטער בשעה זו: כל ימי השתדלתי להרבות בברכות לכבוד ה' יתברך - ברכות המצות, ברכות הנהנין וברכות שבח והודיה לבורא עולם. ואילו את הברכה 'ה' נתן ה' לקח, יהי עם ה' מבורך!' תוכלו אתם לברך, אחרי פטירתי, ולא אני..."

"ארור אפם כי עזו ועברתם" (מט' ז)

מסופר על הצדיק רבי מרדכי מנישכיו, שהשתוקק ימים רבים להשיג טלית מארץ ישראל. אולם, בימים ההם מעטו האנשים לנסוע לארץ, וכך עבר זמן רב עד שאחד ההסידים שבקר הקדש, מלא את מבוקשו של רבי מרדכי, והביא לו מן הארץ ארץ של טלית מהודרת ומרשימה. נתן רבי מרדכי את הארץ החזור לאחד מתלמידיו, שיתפור ממנו טלית קטן בצורה ובגדל המתאימים. אולם, בשעה שקפל התלמיד את הארץ, כדי לגזור ולעשות את פתח בית הצואר, חתך בטעות ועשה שני פתחי בתי צואר. כשראה התלמיד מה עולל לרבו, נבהל מאוד, וחשש שרבי מרדכי ישמיע באזניו דברים קשים על שגגתו. אולם, כשבא האיש לרבו, וספר לו מה שקרה לו בשעת התקנת הטלית היקרה - אמר לו רבי מרדכי, בבת שחוק: מה אתה כל-כך נפחד ונבהל? הרי באמת דרושים לטלית הקטן שלי שני בתי צואר: אחד להעביר בו את הראש, והשני לנסות בו את רבי מרדכי אם יכעס...

לעילוי נשמת
יוסף חן
בן מרדכי ז"ל

בברכת הצלחה
ברוחניות ובגשמיות
משפחת קוטר

להזמנת הצירים
שמופיעים בעלון
להתקשר: יהושע וייסמן
טל. 02-5402623

לרפואת והצלחת
הרב והרבנית
שליט"א